

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ   È È   **κατά της ΕΛΛΑΔΟΣ**

(Προσφυγή υπ' αριθ. 60821/00)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

23 Οκτωβρίου 2003

*Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική
υπό τις οριζόμενες στο άρθρο 44 § 2 της Συμβάσεως προϋποθέσεις.
Ενδέχεται να τύχει βελτιώσεων ως προς τη μορφή.*

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ

Στρασβούργο, 23-10-03

[υπογραφή]

S. NIELSEN

Αναπληρωτής Γραμματέας του Τμήματος

Στην υπόθεση   È È   **κατά της Ελλάδος,**

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα),
συγκροτηθέν από τμήμα απαρτιζόμενο από τους δικαστές:

P. LORENZEN, Πρόεδρο,

K.Λ. ΡΟΖΑΚΗ,

G. BONELLO,

F. TULKENS,

N. VAJIC,

E. LEVITS,

S. ΒΟΤΟΥΧΑΡΟΒΑ,

7. Τόσο ο προσφεύγων όσο και η Κυβέρνηση κατέθεσαν εγγράφως παρατηρήσεις επί της ουσίας της υποθέσεως (άρθρο 59 § 1 του Κανονισμού).

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

8. Ο προσφεύγων είναι ιατρός ειδικευμένος στην ομοιοπαθητική, μέλος πολλών εθνικών και διεθνών συλλόγων ιατρών ειδικευμένων στην ομοιοπαθητική και συγγραφέας πολλών άρθρων σχετικών προς την ομοιοπαθητική θεραπεία.

9. Στις 28 Ιουνίου 1995, ο Εισαγγελέας Πλημμελειοδικών και πολλοί αστυνομικοί πραγματοποίησαν έρευνα στην οικία και στο ιατρείο του προσφεύγοντος. Προέβησαν σε σωματική έρευνα των συνεργατών του προσφεύγοντος, συνέλαβαν ένδεκα εξ αυτών, και ενώ ο προσφεύγων απουσίαζε στο εξωτερικό, κατάσχασαν τραπεζογραμμάτια άνω των 140 000 000 δραχμών. Η έρευνα αυτή πραγματοποιήθηκε βάσει εκθέσεως του εισαγγελέως, ο οποίος, σε ένα σημείο της εκθέσεώς του, πρότεινε να ασκηθεί δημόσια αγωγή, ενώ, σε άλλο σημείο, η εν λόγω έκθεση περιείχε διάφορες κατηγορίες των ανταγωνιστών του προσφεύγοντος, συμφώνως προς τις οποίες ο προσφεύγων είχε δήθεν ιδρύσει παραθρησκευτική οργάνωση, είχε μετατρέψει ιατρούς σε πειθήνια όργανά του και τους είχε εκμεταλλευθεί, και ότι ήταν γκουρού. Η υπόθεση είχε μεγάλο αντίκτυπο στον Τύπο και στην τηλεόραση.

10. Στις 28 Μαΐου 1996, ο εισαγγελέας εξέδωσε την έκθεσή του, δυνάμει της οποίας ασκήθηκε, στις 29 Μαΐου 1996, δίωξη κατά του προσφεύγοντος για έξι αδικήματα. Η ανακριτική διαδικασία άρχισε στις 12 Ιουνίου 1996 και ολοκληρώθηκε στις 6 Μαΐου 1998.

11. Στις 22 Ιανουαρίου 1998, ο ανακριτής εξέδωσε το κατηγορητήριο έγγραφο. Ο προσφεύγων ζήτησε και πήρε προθεσμία για να απολογηθεί. Στις 16 Φεβρουαρίου 1998, κατέθεσε το εκ 123 σελίδων υπόμνημά του.

12. Στις 5 Οκτωβρίου 1998, ο Εισαγγελέας Πλημμελειοδικών Αθηνών διαβίβασε την πρότασή του στο Συμβούλιο Πλημμελειοδικών.

13. Στις 4 Μαρτίου 1999, το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών Αθηνών παρέπεμψε τον προσφεύγοντα και εννέα συγκατηγορούμενους του ενώπιον του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών (απόφαση 1340/1999). Στις 5 Απριλίου 1999, ο προσφεύγων και οι συγκατηγορούμενοί του εφесίβαλαν την απόφαση αυτή ενώπιον του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών, το οποίο απεφάνθη στις 18 και 29 Ιουνίου 1999.

14. Στις 19 Ιουλίου 1999, το Συμβούλιο Εφετών Αθηνών έκανε εν μέρει δεκτή την έφεση του προσφεύγοντος και απεφάσισε όπως παραπεμφθεί για μέρος μόνον των αδικημάτων για τα οποία αρχικώς κατηγορείτο.

15. Στις 6 Σεπτεμβρίου 1999, ο προσφεύγων, ως και μία συγκατηγορούμενή του και ορισμένοι διάδικοι της πολιτικής αγωγής, κατέθεσαν αίτηση αναιρέσεως της αποφάσεως του Συμβουλίου Εφετών. Στις 29 Ιουνίου 2000, ο Άρειος Πάγος ανείρεση εν μέρει την προρρηθείσα απόφαση και έκανε δεκτές δύο κατηγορίες σε βάρος του προσφεύγοντος.

16. Η συζήτηση ενώπιον του Πλημμελειοδικείου Αθηνών, η οποία είχε αρχικώς ορισθεί για τις 12 Νοεμβρίου 2001, ανεβλήθη στη συνέχεια για τις 11 Νοεμβρίου 2002. Η υπόθεση εκκρεμεί ακόμα ενώπιον του δικαστηρίου αυτού.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

I. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

17. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως, το οποίο ορίζει σχετικώς τα εξής:

«Παν πρόσωπο έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσή του δικαστεί δικαίως και εντός λογικής προθεσμίας υπό (...) δικαστηρίου (...), το οποίο θα αποφασίσει (...) επί του βασίμου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως.»

A. Περίοδος η οποία πρέπει να ληφθεί υπόψη

18. Κατά την Κυβέρνηση, η περίοδος η οποία πρέπει να ληφθεί υπόψη, άρχισε στις 4 Μαρτίου 1999, με την απόφαση περί της παραπομπής του προσφεύγοντος σε δίκη, ή, το νωρίτερο, στις 22 Ιανουαρίου 1998, ημερομηνία κατά την οποία απήγγειλε κατηγορία στον προσφεύγοντα.

19. Ο προσφεύγων αμφισβητεί τη θέση της Κυβερνήσεως όσον αφορά την έναρξη της περιόδου η οποία πρέπει να ληφθεί υπόψη. Υποστηρίζει ότι η διαδικασία άρχισε στις 28 Ιουνίου 1995, με την έρευνα των αρχών στην οικογενειακή και επαγγελματική στέγη του. Τότε ευρέθη «κατηγορούμενος» υπό την έννοια της Συμβάσεως.

20. Κατά την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η έννοια της «κατηγορίας» επί υποθέσεων ποινικής φύσεως, διαθέτει έναν αυτόνομο χαρακτήρα. Δύναται να ορίζεται «ως η επίσημη κοινοποίηση, εκ μέρους της αρμοδίας αρχής, της κατηγορίας της διαπράξεως ποινικού αδικήματος», έννοια η οποία αντιστοιχεί επίσης σε εκείνη των «σημαντικών επιπτώσεων επί της καταστάσεως» του υπόπτου (*Eckle κατά της Γερμανίας*, απόφαση από 15 Ιουλίου 1982, série A n° 51, σελ. 33, § 73). Εν τούτοις, επί υποθέσεων ποινικής φύσεως, «η εύλογη προθεσμία» του άρθρου 6 § 1 αρχίζει από τη στιγμή κατά την οποία ένα πρόσωπο ευρίσκεται «κατηγορούμενο». Είναι δυνατόν να πρόκειται για ημερομηνία προηγούμενη της ημερομηνίας κατά την οποία το αρμόδιο να δικάσει δικαστήριο επιλαμβάνεται της υποθέσεως, ίδια δε εκείνης της συλλήψεως, της απαγγελίας κατηγορίας και της ενάρξεως της προανακρίσεως» (*Hozee κατά της Ολλανδίας*, απόφαση από 22 Μαΐου 1998, *Recueil des arrêts et décisions* 1998-III, σελ. 1100, § 43).

21. Το Δικαστήριο επισημαίνει ότι στην παρούσα υπόθεση, η έρευνα στην οικία και στο ιατρείο του προσφεύγοντος πραγματοποιήθηκε στις 28 Ιουνίου 1995. Λόγω του εύρους της, εξαιτίας του ενδιαφέροντος το οποίο επέδειξαν τα ελληνικά Μ.Μ.Ε. για αυτή, και των συνεπειών της επί του επαγγελματικού βίου του προσφεύγοντος (ο οποίος είχε διαφύγει μέχρι τότε

τη σύλληψη διότι απουσίαζε στο εξωτερικό), οριοθέτησε την απαρχή της περιόδου η οποία πρέπει να ληφθεί υπόψη (*Stratégies et Communications et Dumoulin κατά του Βελγίου*, n° 37370/97, § 42, 15 Ιουλίου 2002). Το Δικαστήριο εκτιμά επομένως ότι ο προσφεύγων «κατηγορήθηκε» στις 28 Ιουνίου 1995, υπό την έννοια του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως. Έτσι, η επίμαχη διαδικασία άρχισε κατά την ημερομηνία αυτή και συνεχίζει να εκκρεμεί ενώπιον του Πλημμελειοδικείου Αθηνών. Η περίοδος η οποία πρέπει να ληφθεί υπόψη, καλύπτει, επομένως, έως σήμερα, χρονικό διάστημα οκτώ ετών και δύο μηνών περίπου.

B. Εύλογος χαρακτήρας της διαδικασίας

22. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι μόνον για μία καθυστέρηση δέκα ημερών, συνεπεία του αιτήματός του παρατάσεως της προθεσμίας προκειμένου να απολογηθεί, είναι δυνατόν να ευθύνεται. Υπογραμμίζει ότι η υπόθεση δεν ήταν πολύπλοκη: ο Άρειος Πάγος τον παρέπεμψε σε δίκη για δύο μόνον από τα έξι αδικήματα, τα οποία είχε αρχικώς προτείνει ο εισαγγελέας. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι για την καθυστέρηση της διαδικασίας ευθύνεται αποκλειστικώς η συμπεριφορά των δικαστικών αρχών. Η ανάκριση διήρκεσε τρεις μήνες, αλλά οι ουσιαστικές πράξεις αυτής ολοκληρώθηκαν στην πραγματικότητα εντός προθεσμίας τριών μηνών. Όσον αφορά τον κατάλογο τον οποίο προσκόμισε η Κυβέρνηση με όλους τους μάρτυρες οι οποίοι εξετάστηκαν, τούτος δεν διευκρινίζει για ποια υπόθεση και σε βάρος ποιου κατηγορουμένου κάθε μάρτυρας εξετάστηκε. Περαιτέρω, μεγάλος αριθμός μαρτύρων δεν είχε άμεση σχέση με την υπόθεση. Ως εκ τούτου, για τις καθυστερήσεις οι οποίες σημειώθηκαν λόγω της εξετάσεώς τους, ευθύνεται ο Εισαγγελέας Πλημμελειοδικών. Τέλος, οι προθεσμίες εντός των οποίων τα Συμβούλια και ο Άρειος Πάγος αποφάνθηκαν, δεν ήταν σύντομες.

23. Ο προσφεύγων υπογραμμίζει επίσης τις επιπτώσεις της διαδικασίας και υπενθυμίζει ότι το αίσθημα της προσβολής και της ταπεινώσεως το οποίο βιώνει επί οκτώ έτη, χωρίς να έχει ακόμα δικαστεί, είχε σοβαρές συνέπειες στην προσωπική και επαγγελματική ζωή του.

24. Κατά την Κυβέρνηση, ο διαδραμών χρόνος από 4 Μαρτίου 1999, ήτοι από της αποφάσεως του Συμβουλίου να παραπεμφθεί ο προσφεύγων σε δίκη μέχρι της αποφάσεως του Αρείου Πάγου από 29 Ιουνίου 2000, δεν θα ήταν δυνατόν να θεωρηθεί ως υπερβολικός δεδομένης της βαρύτητας της αποφάσεως. Κατά την ανάκριση, εξετάσθηκαν περισσότεροι από 54 μάρτυρες και περισσότερα από 10 υπομνήματα πρωτοκολλήθηκαν. Η Κυβέρνηση προσκομίζει προς τούτο ονομαστικό κατάλογο των μαρτύρων οι οποίοι εξετάσθηκαν. Παρά τον όγκο της δικογραφίας, ο εισαγγελέας υπέβαλε την πρότασή του στο Συμβούλιο εντός προθεσμίας δύο μηνών και είκοσι ημερών περίπου. Το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών απεφάνθη εντός προθεσμίας πέντε μηνών. Στη συνέχεια, το Εφετείο απεφάνθη εντός προθεσμίας ενός μηνός από της καταθέσεως της προτάσεως του Εισαγγελέα, και ο Άρειος Πάγος εντός προθεσμίας τριών μηνών και είκοσι ημερών από της ημερομηνίας κατά την οποία επελήφθη της υποθέσεως το εν λόγω δικαστήριο.

25. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει, κατ' αρχάς, ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας της διαδικασίας εκτιμάται βάσει, κυρίως, της πολυπλοκότητας της υποθέσεως, της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος και της συμπεριφοράς των αρμοδίων αρχών, ως και των συνεπειών της διαφοράς όσον αφορά τον ενδιαφερόμενο (βλ., μεταξύ άλλων, *Reinhardt και Slimane-Kaid κατά της Γαλλίας*, απόφαση από 31 Μαρτίου 1998, *Recueil* 1998-II, σελ. 662, § 97). Υπενθυμίζει επίσης ότι μόνον οι καθυστερήσεις για τις οποίες ευθύνονται οι αρμόδιες δικαστικές αρχές, δύνανται να οδηγήσουν στη διαπίστωση υπερβάσεως της ευλόγου προθεσμίας αντιβαίνουσας προς τη Σύμβαση.

26. Όσον αφορά την παρούσα υπόθεση, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι η υπόθεση δεν ήταν υπερβολικά πολύπλοκη. Περαιτέρω, ακόμα και αν ο ρυθμός της ανακρίσεως ήταν ταχύς και δεν υπήρξαν σημαντικές περιόδους αδρανείας εκ μέρους των αρχών οι οποίες επελήφθησαν της υποθέσεως, πρέπει να διαπιστωθεί ότι η διαδικασία διαρκεί συνολικά οκτώ έτη και δύο μήνες και ότι η υπόθεση εκκρεμεί ακόμα ενώπιον του Πλημμελειοδικείου Αθηνών.

27. Με γνώμονα τα κριτήρια τα οποία έχει θέσει η νομολογία του και λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των ιδιαίτερων περιστάσεων της υποθέσεως, το Δικαστήριο κρίνει ότι η συνολική διάρκεια της επίμαχης διαδικασίας είναι υπερβολική και δεν ανταποκρίνεται στην προϋπόθεση της ευλόγου προθεσμίας.

Επομένως, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

28. Το άρθρο 41 της Συμβάσεως ορίζει ότι:

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Συμβάσεως ή των Πρωτοκόλλων αυτής, και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους δεν επιτρέπει ειμή την ατελή επανόρθωση των συνεπειών της παραβιάσεως αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εν ανάγκη, στο αδικηθέν μέρος δικαία ικανοποίηση.»

A. Ζημία

29. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η υπερβολική διάρκεια της δίκης είχε ως αποτέλεσμα τη μείωση της περιουσίας του και απώλεια εισοδημάτων. Ζητά 300 000 Ευρώ για υλική ζημία.

30. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται περαιτέρω ότι η διάρκεια της διαδικασίας του προξένησε συναισθήματα απογοητεύσεως, ταπεινώσεως και απογνώσεως. Δηλώνει ότι υφίσταται συνεχή ηθική βλάβη. Ζητά 3 000 000 Ευρώ για ηθική βλάβη.

31. Η Κυβέρνηση υπογραμμίζει ότι ουδόλως συνδέεται η υλική ζημία, την οποία, όπως ισχυρίζεται, υπέστη ο προσφεύγων, με τη διάρκεια της επίμαχης διαδικασίας. Για την ηθική βλάβη, την οποία ενδεχομένως υφίσταται ο προσφεύγων, θα ήταν δυνατόν να ευθύνονται τα Μ.Μ.Ε. Όσον αφορά την ηθική βλάβη, θα έπρεπε να επιδικασθεί στον προσφεύγοντα το ποσό των 6 000 Ευρώ.

32. Το Δικαστήριο επισημαίνει ότι στην παρούσα υπόθεση είναι δυνατόν να χορηγηθεί δικαία ικανοποίηση μόνον εκ του γεγονότος ότι ο προσφεύγων δεν είχε τη δυνατότητα να τύχει ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων ταχείας δίκης. Έτσι, το Δικαστήριο κρίνει ότι ελλείπει αιτιώδους συνάφειας ανάμεσα στην υλική ζημία, την οποία, όπως ισχυρίζεται, υπέστη ο προσφεύγων, και στη διαπιστωθείσα παραβίαση, δεν συντρέχει λόγος τέτοιου είδους αποζημιώσεως. Αντιθέτως, εκτιμά ότι ο προσφεύγων υπέστη ηθική βλάβη λόγω της μεγάλης διάρκειας της διαδικασίας. Λαμβάνει δε κυρίως υπόψη το γεγονός ότι η υπόθεση συνεχίζει να εκκρεμεί ενώπιον δικαστηρίου πρώτου βαθμού. Αποφαινόμενο κατά δικαία κρίση, όπως ορίζει το άρθρο 41, το Δικαστήριο επιδικάζει στον προσφεύγοντα το ποσό των 10 000 Ευρώ για ηθική βλάβη.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

33. Για έξοδα και δικαστική δαπάνη στις διαδικασίες τόσο ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων όσο και ενώπιον του Δικαστηρίου, ίδια δε για αμοιβές δικηγόρων, ο προσφεύγων ζητά το συνολικό ποσό των 116 812 Ευρώ. Ισχυρίζεται ότι ακόμα και η διάρκεια της ανακρίσεως είχε ως αποτέλεσμα την αύξηση των εξόδων του και της δικαστικής δαπάνης.

34. Η Κυβέρνηση δηλώνει έτοιμη να καταβάλει στον προσφεύγοντα το ποσό των 3 000 Ευρώ για την αιτία αυτή.

35. Το Δικαστήριο επισημαίνει ότι, κατά την πάγια νομολογία του, για να δικαιούται χορηγήσεως εξόδων και δικαστικής δαπάνης, πρέπει ο παθών

να αποδείξει ότι όντως πραγματοποιήθηκαν, ότι ήταν αναγκαία και ότι το ύψος τους είναι εύλογο (*Philis κατά της Ελλάδος (N° 1)*, απόφαση από 27 Αυγούστου 1991, série A, n° 209, σελ. 25, § 74). Επιπλέον, το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει σε υποθέσεις σχετικές προς τη διάρκεια της διαδικασίας, ότι η επιμήκυνση της εξετάσεως μιας υποθέσεως πέραν της «ευλόγου προθεσμίας» συνεπάγεται αύξηση των εξόδων σε βάρος του προσφεύγοντος (*Scalvini κατά της Ιταλίας*, n° 36621/97, απόφαση από 26 Οκτωβρίου 1999, και *Bouilly κατά της Γαλλίας*, n° 38952/97, απόφαση από 7 Δεκεμβρίου 1999).

36. Στην προκειμένη υπόθεση, ο προσφεύγων προσκομίζει κατάλογο των δικηγόρων του και των αμοιβών τις οποίες εισέπραξε έκαστος εξ αυτών για τις διαδικασίες τόσο ενώπιον των εθνικών αρχών όσο και ενώπιον του Δικαστηρίου, χωρίς να υποβάλει δικαιολογητικό ή λογαριασμό αμοιβής.

37. Ως εκ τούτου, προκειμένου περί των εξόδων των σχετικών προς την εσωτερική διαδικασία, το Δικαστήριο εκτιμά ότι δεν αποδεικνύονται τα έξοδα και η δικαστική δαπάνη η οποία πραγματοποιήθηκε προκειμένου να αντιμετωπισθεί η μεγάλη διάρκεια της διαδικασίας. Σημειώνει εξ άλλου ότι έχει απορρίψει σημαντικό μέρος των αιτιάσεων του προσφεύγοντος. Πρέπει επομένως να απορριφθεί το αίτημα όσον αφορά το σημείο αυτό.

Όσον αφορά τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη τη σχετική προς τη διαδικασία ενώπιόν του, το Δικαστήριο, αποφαινόμενο κατά δίκαια κρίση και βάσει των προσκομισθέντων ενώπιόν του εγγράφων, επιδικάζει στον προσφεύγοντα το ποσό των 3 000 Ευρώ.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

38. Το Δικαστήριο κρίνει ότι αρμόζει να υπολογισθούν οι τόκοι υπερημερίας βάσει του επιτοκίου διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσαυξημένου κατά 3%.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΩΣ,

1. *Κρίνει* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως.

2. *Κρίνει ότι*

α) πρέπει το εναγόμενο Κράτος να καταβάλει στον προσφεύγοντα, εντός τριών μηνών από της ημερομηνίας κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί οριστική συμφώνως προς το άρθρο 44 § 2 της Συμβάσεως, 10 000 Ευρώ (δέκα χιλιάδες ευρώ) για ηθική βλάβη και 3 000 Ευρώ (τρεις χιλιάδες ευρώ) για έξοδα και δικαστική δαπάνη, ως και οιοδήποτε άλλο ποσό δυνάμενο να οφείλεται ως φόρος,

β) από της εκπνοής της εν λόγω προθεσμίας και μέχρι της καταβολής, τα ποσά αυτά θα προσαυζάνονται με απλό τόκο ίσο προς το ισχύον κατά τον χρόνο αυτόν επιτόκιο διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσαυξημένο κατά 3%.

3. *Απορρίπτει* το αίτημα περί δικαίας ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη Γαλλική, εν συνεχεία κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 23 Οκτωβρίου 2003 κατ' εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του Κανονισμού.

[υπογραφή]

Søren NIELSEN

Αναπληρωτής Γραμματέας

[υπογραφή]

Peer LORENZEN

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο υπηρεσιακό έγγραφο στη Γαλλική γλώσσα.

Αθήνα, 05-12-2003.

Η ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΡΙΑ

ΜΑΡΙΑ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ